

33 lírai próbálkozás az „összetalálkozásról” (1991–2019)

(RÉSZLETEK)

Feleségemnek, B. Wallner Erikának örök szerelemmel, hátralévő éveim ígéretével

Tengerszemű

26 (Karácsony asszonya)

Mécsek, gyertyák lángjaiban libbensz,
te, jó tündére az ünnepeknek,
(bár már alszol),
kinyújtod felém két kezed, és érzem,
rebbenő simogatásaid nyomában
lélekmotozások... és persze tudom,
mindig, mindenütt, minden magad keltette fény,
mely belőled árad, rám vetődik.

Mint a megszületések ősi forrása, te
(*a lobogó lángocskákban próbálok nyomodra lelni*),
a teremtés hajnali hegycsúcsait
szíved örök melegével
napsugár-szikraesőbe párnázod.
Majd e titkokkal teli angyal-vánkost
mint szerelmi jegyajándékot
helyezed a fejünk alá.

A közös influenza poklából
rendeled szívünkhöz
a szenteste csodáját.
Gyertyafényes halvacsorával
hívod a létezés misztériumát
szerény hajlékunkba.

Sarkcsillag-titkú kék szemedből
a háromkirályok
két ezrednyi üzenete sugárzik:
Legyünk és imádjunk!
Imádjuk egymást, létünket,
a körülöttünk rajzó embervilágot.
Hiszen az azóta újra meg újra remélt

Messiás eme 2006. születésnapján,
ma, felforr a földi tereken
a szürke mindennapok mozdulatlansága.

A halványbarna körvonalak mögül
ünnepi ragyogásban íródik elém
(*saját kicsiny mozgásteremből ki nem szabadulhatok!*)
házastársi (önkéntes!) vállalásaid rendje:
– varázsos ujjaid nyomán
patyolat-simára vasalt ingeim tucatja
– vagy az évi tíz ezer érkező
és szerteszálló e-mail üzenet,
– a mindig rövidere nyírott fű
a három fenyőfa koronázta kerti csöndben,
– ünneppel telt, vidékies házunk megannyi gondja,
– a gazdag fantáziával, de mindig mértéktelenen
ízesített reform-konyha vacsorák, kortynyi borral,
– s persze közben szüntelen, az ötleteket záporozó
együttgondolkodás éjjel-nappal a könyvekért:
formák-tipográfiák kirajzása
computer-varázslataid felvillanásában,
– s persze ügyvitel: számlázás, utalások, adminisztráció –
molyirtó száraz-levendula illat emlékét
lövellve a dolgozószoba légterébe...

De aztán, később, mindig, felkapaszkodva
a napi küszködések papírhalmaára,
még ha nyúzottan, elvásott foggal is,
de másra (a mindenségre?) szomjasan,
kék szemedből a fény kiárad,
szeretet és szerelem futja be a tereket.
És akkor karácsony asszonya, te,
(*így képzelem most*), suhansz odakint a kertben,
meggyújtod a három élő fenyőfán
a zsinóron kivezetett hatszáznyi fényeket
(*amelyek persze hetek óta égnek már*).
Valahogy azt gondolom, mutatják
a jelenünkbe vezető, már ismert utat,
és tovább, az égbe vesző lajtorját...

Miközben e nagy karácsonyi megvilágosodásban
lélekben magamhoz öllelek (*hiszen már alszol*),
itt, az éjjel közepén, az íróasztalnál kuporogva
látlak, legszebbik mosolyoddal felém lépsz,
és glóriát fonsz fejünk (jaj, méltatlan fejem) köré
asszonykezdeddel – karácsony asszonyaként,
akiben ma talán minden földi asszony benne rejtezik.

*(A szeretet/szerelem táplálta,
soha meg nem szűnő egybekapaszkodás erejével)*

(Érd – Parkváros, 2006. december 24–26.)

28 (Villámokat szóró Héra)

Haragvásod örvénylése újra s újra lehúz a mélybe
Belső lázadásaim poklából már a mélykék éjbe
zuhanni kívánkozom,

Szeretni szeretnék akkor is, ha semmiségek
okán tűzkigyóként csap le rám rosszabbik éned
otromba délutánokon,

S ha vitánk elfajul, mint villámokat szóró Héra
pattogsz, s pattogok én is... máskor meg csak béna
ordítás kél legbelül

Menekülni késztetések messze sodró hullámain,
– de hová? –, viharzásodra görcsbe szorult ujjaim
feszülnek, és szétterül

Bennem a Pluto-sűrűségű önkínzó fájdalom.
(Sosem felejtett, belém égett ezernyi hajnalon,
hókeblű szépem, benned

Ringatódzni mily szép is volt, ébren vagy még álomban,
s rám csillagvirágok hulltak.) Oktalan zajgásod most nyomban
félre kellene tenned,

S a lenyugvó, estéli nap is álmos arccal ránk köszönne:
a vörösbe hajló harag-özön legyen már pépesre törve,
szétzúzva, a szemétben,

Nyíljék most fakó, kopott, foszladozó napesti szivárvány
az égbolton, legyen rossz-émlék temető sír-márvány
teérted és énérted...

*(Korábban gyakori
bár újabban elmúlóban lévő-
viták, veszekedések, összetűzések után
a „jobbik” Erikának!)*

(Érd, 2017. április 11–18.)

30 (Da Lello: Születésnap gasztronómia)

Érzés-maszatok úsznak az emlékek hátán,
rég-római szobrok rád varázsolt kecses kontya
szerelem-papnővé szépít, s málna-torta
üveg mögött, édes-vörös habfonadékai láttán

Rendelünk akkor: olasz paradicsom leves
és/vagy minestrone, tán meg spagetti carbonara
vagy risotto vargánya gombával, ez mára
bőven elég, harminc évnyi szerelem heves,

lankadatlan erejét illatozza ránk az ünnepi asztal.
Gyertya gyullad, Nápolyt sejdíti a felzengő népdal.
A gasztronómia immár szerelemmé magasztosul

összekulcsolódó kezünk szoros érintésében.
Ízekkel táplált életvállalkozásunk felnyúló ében
isten-szobor, talpán élet-mesék dísz-csokra lapul.

(Erikának késői megszövegezéssel)

(Érd, 2019. július 16., jegyzetek évekkal korábbról)

31 (A velencei karneválon)

Régi régi mesékbe porladt álom
nyeregbe pattan, száguld hét határon
– dermesztő hideg februárban
sikátorokban özönlő emberárban
(minap újra elénkbe toppant a régi álom)
nyomulva ágaskodva veled végigállom
fantasztikus maszkok mesés öltözékek
sereglését
a velencei karneválon.

Már nem remények romjai a süllyedő napban...

Éjjel súgtam Erika fülébe halkán
(csak alig alig ébredezett)
Flórától üzenet érkezett
Toni édesanyja nincs már többé szegény
(Kedves emléke bennem már csak távoli fény.)
A Giudeccán az üres lakásban lakhatunk
Pénzesek közt csak szerény mi magunk
Két hét múlva: nincs szebb élvezet,
hegyes Ausztria portalan tüdején
Astránk izomhálózata dohogva fel, majd le

Tengerben úszó Velence: Astránkat csak partjain fogadja be
a parkolóba az ötödik emeletre
S nagy hajóval tovább az úri kis szigetre

A szigetről naponta hajóval át
beszippantani a város pompázatát
Húszórányi város-kergetés nyomán
Minden földi népeket megbokázva talán
Sikátorok, egymásba boruló házak labirintusán át
Ólomlábakon elcsigázva, sikátorok falát
támogatva, összekapaszkodva roskadtunk le végre
egy komp-étterem párnázott ülésére.

Másnap aztán ki a Szent Márk térre
A nagy talpig maszkos színpompás felvonulás
Szerencsénk fel, a tér sarkára érve
jutott talpalatnyi föld, a sorozatos bemutatkozás

a tér közepén felállított pódiumról tárult elénk
 a hangszórók üvöltve közvetítették
 megelevenedett régen megálmodott mesénk
 (díjesőt remélve csoportok egymás után
 jelmezek, maszkok elkápráztató kavalkádja
 összetódult embertömeg mosolyos ámulatán)

Csak szemet fedő (néha száját is) *Columbina* Kis galamb
 barna szem világít át a bájos fehér maszkvonásokon
 Szája nincs *Bauta* Szellemarc
 viselője háromszögletű kalappal, fekete köpenyben
 Volt-e vagy álmodtuk-e: *Servetta muta* Néma szolgálólány
 arca fekete bőrből, meg nem szólalhatott
 Hosszú csőrrel *Medico della Peste* Pestis doktor
 csőrében most is gyógyfüvek talán Pestis ellen
 fekete köpenyben, fekete kalapban, fehér kesztyűvel
 Papokat gúnyoló *Domino* (Benedicamus Domino)
 néma maszk földig érő csuklyával a testén
Zanni az agyafúrt szolga hosszú aranyszín orral
Pinocchio olasz mesealak ugyancsak hosszú orral
 vörös kalappal, barokk mintás földig érő öltözékben
Pantaleone zsugori kereskedő
 fekete köpeny, fehér zsabó, piros ing-gatya,
 fekete öv-erszény
Capitano nőcsábász ostoba katona
 fekete kalap piros boával, fehér zsabó,
 bordó-sárga csíkos öltözék, fekete papucs
Arlecchino és Arlecchinetta bohócok
 pantomim az életük
 fehér kalap vagy rombuszmintás turbán
 rombuszmintás ruha, nőknél fehér köpeny
 fehér álarc fekete szemekkel
 Neve nincs fehér női arcok pompázatos ruhákkal
 Bohócarcok tollakkal ékes fejfedővel
 Fantáziamaszkok
 ezer alakban, színben,
 földig érő loknis bő szoknyás ruházatokkal,
 változatos színű bő férfnadrágokkal
 És Munch Sikolya, Darth Vader szuszogva feketében
 (akkor talán ezek még meg sem születhettek?..)

Maszkok áramlanak, kosztümök penderülnek
a sikátorokból és a tenger felől
özönlenek a kíváncsiak
csónakok, gondolák, tutajok a Canal Grande-n rajban vonulnak
maszkosok százféle alakban az imbolygó deszkákon
ablaknyitók, parton botladozók,
sikátorokból előbukkanók
szeme láttán, figyelmükre szomjazva

Fáradtan imbolyogva vissza indulunk
Homlokon csókolva szépen betérünk (valahová)
Rendelünk (valamit)
Dalani angyalszárny a karnevál édes süteménye
Pazar olasz *capuccio* a ráadás
Próbálkozás lábra állni: a boltok tömve maszkokkal,
a viselhetők megfizethetetlenek
végül sok kis apró gipszmaszk ajándéknak
egy nagy gipszmaszk szépem saját otthoni szoba-falára

A nap immár Giudeccára hajlott
tévé műsorok szárnyán lebomlik az este
fölém hajolsz
édes alakod csillagvirágos égbolt
rám borítja
közelek és távolok angyalmuzsikáját

Utóirat

Halmazódó információk régi karneválok idejéből
régiek hite: éjjel a vízben kell maradni,
nem lesz akkor betegség egész éven át
régii napokon: virágkoszorúval a szarvaikon
ökröket vezettek a térre,
majd egy éles karddal lefejezték valamennyit
hazai farsangi népszokások módján
maszkosok betörték derék polgárok házaiba
A Karnevél hercege előbb mindent megkapott
eltemette a Telet, elűzte a Tél rossz szellemét,
majd őt magát is (alteregóját, bábuját) tűzre vetették
a megtisztulás elvégzettetett

Tengerek királynője a régi ünnepek utolsó esti-éjféli óráiban
zenés tűzijátékot rendezett

(Nem tudjuk, volt-e tűzijáték akkor, hideg januárban,
az utolsó napon Astránk már a visszaúton evezett
négy kerékkel. Tervünk volt újra jönni, makulátlan
terv vezessen új utunkra, de az ember hiába tervezett,
a sors akkor már rólunk teljesen megfeledkezett.
Megmaradtak csöndben, szerelemben a sajgó reggelek,
Oly sokszor mondtam már: óvlak, vigyázzlak, féltetek.)

(Erikának késői megszövegezéssel)

(Érd, 2019. július 16–17., jegyzetek évekkal korábbról)

Vörös András: Ennyi volt...